

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU- 05284/19-36

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodla podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozklad obviněného, XXXXX, se sídlem XXXXX, IČO: XXXXXX, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-05284/19-20 ze dne 2. června 2020, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

I. Vymezení věci

[1] Podkladem pro řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, v souvislosti s neoprávněným zveřejněním trestního příkazu na facebookovém profilu „XXXXX“ dostupném na internetové adrese XXXXX byl spisový materiál shromážděný na základě podnětů doručených Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), týkajících se možného porušení povinností při zpracování osobních údajů obviněným, XXXXX, se sídlem XXXXX, IČO: XXXXX (dále jen „obviněný“).

[2] Ze spisového materiálu bylo zřejmé, že obviněný dne 17. ledna 2020 ve 21:53 hod. umístil na svůj facebookový profil příspěvek s přiloženou kopií částečně anonymizovaného trestního příkazu vydaného proti XXXXX, přičemž tento příkaz nadále obsahoval její osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, místo narození, město trvalého bydliště, informace vztahující se k jí spáchanému přečinu křivého obvinění a název facebookového profilu „XXXXX“, na němž byla umístěna fotografie s její podobiznou a také informace vztahující se k jí spáchanému přečinu křivého obvinění.

[3] Na základě výše uvedeného Úřad nejprve obviněného upozornil na porušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále „obecné nařízení“) a vyzval jej k nápravě protiprávního stavu. Na tuto výzvu obviněný reagoval přípisem ze dne 10. března 2020, v němž Úřadu oznámil, že

inkriminovaný příspěvek na uvedené adrese byl nenávratně smazán, čímž došlo k nápravě a toto tvrzení bylo Úřadem ověřeno. Nicméně následným šetřením provedeným dne 15. dubna 2020 na základě obdrženeho podnětu bylo zjištěno, že předmětný příspěvek je na facebookovém profilu obviněného i nadále veřejně přístupný.

[4] Následně proto správní orgán prvního stupně vydal příkaz čj. UOOU-05284/19-15 ze dne 27. dubna 2020, jímž bylo jednání obviněné kvalifikováno jako přestupek podle § 62 odst. 1 písm. b/ zákona č. 110/2019 Sb. a zároveň byla obviněnému uložena pokuta ve výši 10 000 Kč. Uvedený příkaz však byl posléze zrušen na základě odporu obviněného.

[5] Výsledkem pokračujícího řízení o přestupku pak bylo vydání rozhodnutí čj. UOOU-05284/19-20 ze dne 2. června 2020 (dále jen „rozhodnutí“), jímž byl obviněný opětovně uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. b/ zákona č. 110/2019 Sb. a byla mu uložena pokuta ve výši 10 000 Kč, neboť porušil některou ze základních zásad pro zpracování osobních údajů podle čl. 5 až 7 nebo 9 obecného nařízení, čehož se jako správce osobních údajů XXXXX dopustil tím, že ode dne 17. ledna 2020 a minimálně do dne 15. dubna 2020 umístil na svém veřejně přístupném facebookovém profilu příspěvek s kopií částečně anonymizovaného trestního příkazu ze dne 8. ledna 2020 vydaného proti XXXXX, přičemž tento příkaz obsahoval její osobní údaje v rozsahu jméno, příjmení, místo narození, město trvalého bydliště a název facebookového profilu „XXXXX“, na němž je umístěna fotografie s její podobiznou a také informace vztahující se k jí spáchanému přečinu křivého obvinění.

[6] Proti rozhodnutí však obviněný podal nejprve blanketní rozklad, který posléze, a to na výzvu správního orgánu prvního stupně, odůvodnil.

II. Obsah rozkladu

[7] V rozkladu obviněný především připomenul, že nezveřejnil žádnou fotografii dotčené osoby, tedy XXXXX.

[8] Dále, jak obviněný uvedl, předmětným zveřejněním nemohlo dojít k zásahu do práva na ochranu osobních údajů dotčené osoby, jelikož jméno a příjmení fyzické osoby osobními údaji nejsou, a to ani ve spojení s číslem jejího občanského průkazu. Zároveň se obviněný pozastavil na tím, že nebyla zjišťována existence osoby „XXXXX“ prostřednictvím jejíhož facebookového profilu byl přečin spáchán, přičemž konstatoval, že její jméno a příjmení není osobním údajem. V této souvislosti pak obviněný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 98/2008-148 ze dne 29. července 2009 a na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 A 48/2013-68 ze dne 20. února 2015.

[9] Obviněný také upozornil na zásadu veřejnosti soudních řízení, s čímž má být spojena možnost zveřejnění údajů všech účastníků řízení. Má tudíž být absurdní anonymizace soudního rozhodnutí, o kterém předtím v detailech informovaly sdělovací prostředky včetně jmen všech účastníků a jejich fotografií, přičemž obviněný na některých příkladech demonstroval bizarnost takového postupu a odkázal na odbornou literaturu, praxi Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora EU a také domácí judikaturu, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 21/2011-166 ze dne 25. března 2011.

[10] XXXXX pak měla vstoupit do veřejného prostoru o své vůli, a to publikací křivého obvinění jiné osoby na Facebooku, a tudíž je zveřejnění předmětných informací ve veřejném zájmu.

[11] Obviněný vyjádřil i pochybnost, zda ve věci rozhodovala nestranná a nepodjatá úřední osoba a namítá, že tomu tak nebylo. Prvotní úkony v předmětném řízení totiž vykonávala osoba odlišná od XXXXX, který do řízení vstoupil až vydáním rozhodnutí. O nově ustanovené oprávněné úřední osobě však obviněný až do okamžiku doručení rozhodnutí nevěděl, a tudíž nemohl namítat její podjatost. Tu pak spatřuje v tom, že XXXXX se dlouhodobě negativně vymezuje proti zveřejňování soudních rozhodnutí a možnosti jejich veřejného dohledání na internetu, za což je dlouhodobě veřejně kritizován zejména XXXXX na webových stránkách XXXXX. Tyto okolnosti mají nasvědčovat možné neoprávněné manipulaci s určením oprávněné úřední osoby.

[12] Obviněný proto navrhl napadené rozhodnutí zrušit.

III. Rozhodné právo

[13] Ustanovení čl. 6 odst. 1. obecného nařízení zní: *„Zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:*

a) subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů;

b) zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů;

c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje;

d) zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby;

e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;

f) zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.“

[14] Ustanovení § 62 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb. zní: *„Správce nebo zpracovatel podle hlavy II se dopustí přestupku tím, že... b) poruší některou ze základních zásad pro zpracování osobních údajů podle čl. 5 až 7 nebo 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679“.*

[15] Ustanovení čl. 4 odst. 1 obecného nařízení zní: *„Osobními údaji (se rozumí) veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě...; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.“*

IV. Posouzení orgánem druhého stupně

[16] Odvolací orgán na základě podaného rozkladu přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházal jeho vydání a nejprve se zabýval argumentací obviněného.

[17] Především shledal, že podle výroku rozhodnutí obviněný zveřejnil m.j. i název facebookového profilu „XXXXX“, na němž je umístěna fotografie s podobiznou XXXXX. Není zde tudíž uvedeno, že by došlo k přímému zveřejnění předmětné fotografie obviněným, jak tento mylně namítl.

[18] Dále, odvolací orgán konstatoval, že osobní údaj, jak lze vyvodit z definice uvedené v čl. 4 odst. 1 obecného nařízení je jakousi entitou datových položek, které v souhrnu jistým způsobem informují o identifikované (určené) anebo identifikovatelné (určitelné) fyzické osobě. Předmětné datové položky v rozsahu jméno, příjmení, místo narození, město trvalého bydliště a údaj o spáchání přečinu, s tím, že na základě zveřejněných informací lze dohledat i podobiznu dotčené osoby evidentně umožňují identifikaci XXXXX, a to minimálně v rámci jejího sociálního okruhu. Ze strany obviněného tedy evidentně došlo ke zveřejnění osobních údajů, který tak zasáhl do práv dotčené osoby. Předmětem tohoto řízení pak nebylo zpracování osobních údajů XXXXX, a tudíž je bezpředmětné se zabývat, tím, zda a do jaké míry by jí bylo možno na základě veškerých dostupných údajů identifikovat. Nutno ovšem připomenout, že proces identifikace fyzické osoby je nutno provádět individuálně a z tohoto důvodu se odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 98/2008-148 ze dne 29. července 2009 i na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 A 48/2013-68 ze dne 20. února 2015 jeví jako irelevantní.

[19] Posledně uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně se nadto zabývá problematikou zveřejňování osobních údajů příslušného žalobce Ústavním soudem prováděného v souladu s právním řádem, které nadto plně koresponduje se specifickým charakterem předmětného řízení, což je záležitost zcela odlišná od traktovaného případu arbitrárně realizovaného zveřejnění ze strany obviněného. Vzhledem ke specifickému charakteru řízení je také nutno považovat za irelevantní i odkazy na praxi Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie. V tomto kontextu se odvolací orgán zároveň pozastavuje i nad jistou nekonzistencí argumentace obviněného, který nejprve popřel, že by se v traktovaném případě jednalo o osobní údaje, aby následně zdůvodňoval potřebu jejich zveřejňování.

[20] Odvolací orgán, což se týká také obviněným připomenuté odborné literatury, konstatoval i to, že veřejná kontrola soudní moci, jež může být nahlížena jako podmnožina veřejného zájmu, je v podmínkách českého právního řádu zajišťována prostřednictvím zásady veřejnosti jednání před soudem, včetně veřejného informování o všech nařízených jednáních. Kontrola soudního řízení v konkrétní věci (ve věci identifikovaných účastníků) se tak *ex ante* projevuje účastí veřejnosti při jednání soudu a naplňuje se veřejným vyhlášením rozsudku. V tom lze spatřovat těžiště demokratické legitimacy výkonu soudní moci. Je přitom nesporné, že dostatek informací ze soudních řízení k naplnění tohoto cíle poskytuje sám stát, resp. soudy a státní správa soudů, a to zcela dostatečnými a přiměřenými prostředky. Kontrola výkonu soudnictví z hlediska přístupu k informacím o průběhu a výsledku soudního řízení pak nemá být samoučelným nástrojem uspokojování subjektivní zvědavosti, nýbrž má působit jako demokratický korektiv soudce při jeho činnosti v konkrétním řízení (nikoliv však k nátlaku na soudce v konkrétní věci). Má být prevencí před libovůlí, rozhodováním kabinetní justice a před celkovým „zapouzdřením“ moci soudní.

[21] Rozhodnutím v konkrétní věci se však tato specifická funkce v zásadě vyčerpává, neboť věc konkrétního účastníka je v zásadě uzavřena. Po skončení konkrétního soudního řízení tak již identifikace účastníků řízení není nezbytnou podmínkou pro naplnění této funkce. Kontrola výkonu soudnictví *ex post* se na základě zveřejňovaných (veskrze anonymizovaných)

rozsudků koncentruje na obecnější aspekty: jednotnost a konzistenci rozhodování, sledování vývoje judikatury v čase, zjišťování justičních excesů apod., to však již bez ohledu na totožnost účastníků řízení. Z těchto funkcí veřejné kontroly soudní moci, jež se projevují v různých fázích nestejně, každopádně nelze vyvozovat právo dalšího zveřejňování, resp. bezmezného zpracování osobních údajů týkajících se soudních jednání, resp. obsažených v dokumentech o nich, jelikož je zároveň třeba respektovat právo na ochranu soukromí garantované Listinou základních práv a svobod. Je tudíž nutno rozlišovat mezi veřejnou kontrolou soudní moci a zveřejňováním osobních údajů prostřednictvím předmětného zpracování.

[22] Na uvedeném nic nemění skutečnost, že při individuálním posouzení osobní údaje obsažené v rozsudcích mohou být předmětem dalšího zpracování, a tedy i zveřejnění. Jedná se především o zpracování podle čl. 6 odst. 1 písm. c) a e) a čl. 9 odst. 2 písm. g) obecného nařízení, které je nezbytné pro plnění úkolů uložených zákonem anebo pro výkon úkolu prováděného ve veřejném zájmu či pro výkon veřejné moci. Takovéto zpracování se však musí být založeno dalším doplňkovým právním titulem, jímž je i § 17 zákona č. 110/2019 Sb. umožňující zpracovávat osobní údaje pro novinářské účely, pokud lze dospět k závěru, že v dané věci existuje legitimní zájem na tom, aby se osobní údaje staly součástí veřejné diskuse. To platí především pokud se jedná o osoby veřejně činné, které v soudním řízení vystupují právě v souvislosti se svou veřejnou činností. Zároveň ovšem nutno dodat, že při aplikaci § 17 zákona č. 110/2019 Sb. je nutno přihlížet také k tomu, zda zpracování zahrnuje i osobní údaje podle čl. 10 obecného nařízení, tedy osobní údaje týkající se rozsudků v trestních věcech a trestných činů. Jak lze dovozovat, jelikož pro zpracování takovýchto osobních údajů obecné nařízení vychází z principu zákazu, resp. toto zpracování je přípustné pouze ve výjimečných případech, při posuzování výše připomenutého legitimního zájmu tedy je třeba více stranit zájmu subjektu údajů. Dále by přicházelo v úvahu zpracování na základě čl. 6 odst. 1 písm. f) příp. d) a čl. 9 odst. 2 písm. f) příp. c) obecného nařízení, bylo-li by nezbytné pro ochranu určitých relevantních zájmů a samozřejmě i zpracování na základě souhlasu subjektu údajů. Uvedený výklad nijak nezpochybňují obviněným zmiňované „bizarnosti“ v soudní praxi: k tomu na okraj možno připomenout, že osobním údajem jsou pouze informace týkající se žijících osob, z hlediska obecného nařízení tedy skutečně není třeba v připomínaném rozsudku Nejvyššího soudu anonymizovat jméno Adolfa Hitlera (odvolacímu orgánu je z judikatury téhož soudu znám i případ anonymizace jména psa), ovšem obdobné excesy nevypovídají nic o žádoucí úrovni ochrany skutečných osobních údajů.

[23] Obviněný pak zveřejnění předmětných osobních údajů odůvodnil tím, že dotčená osoba měla vstoupit do veřejného prostoru o své vůli, a to publikací křivého obvinění jiné osoby na Facebooku, a tudíž je zveřejnění předmětných informací ve veřejném zájmu. Co se týká veřejného zájmu ovšem, ve vztahu k obviněnému, kterého právní řád nepověřil žádným úkolem, připadá teoreticky v úvahu pouze aplikace § 17 zákona č. 110/2019 Sb., jak bylo nastíněno výše. Nicméně, jak shledal odvolací orgán, dotčená osoba XXXXX není veřejně činná, vstoupila do „veřejného prostoru“ nahodile publikací křivého obvinění, za něž byla sankcionována a nebyla ani doložena žádná potřeba, aby byla o jejím konkrétním jednání následně vedena veřejná diskuse. Přitom pouhá publikace sdělení prostřednictvím internetu (sociální sítě) ještě neznamená vstup, v uvedeném smyslu, do veřejné diskuse, neboť je třeba hodnotit skutečný rozsah dopadů takové publikace. Tím se věc, pokud odhlédneme od poněkud rozdílné tehdy platné právní úpravy, odlišuje od případu traktovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 21/2011-166 ze dne 25. března 2011, kdy se jednalo o zveřejnění informací ohledně běžného civilněprávního sporu. Zpřístupnění těchto údajů

navíc bylo reakcí na zpochybnění aktivit tehdejšího stěžovatele, což je okolnost, kterou se jednání obviněného nemůže vykázat. Obviněný také evidentně nedisponoval jakkoli vyjádřeným souhlasem dotčené osoby a zveřejnění také nebylo nezbytné pro ochranu žádných relevantních zájmů. Je tedy zřejmé, že předmětné zpracování osobních údajů postrádalo jakýkoli právní titul a bylo tedy nezákonné.

[24] Ohledně vznesené námitky podjatosti odvolací orgán shledal, že k ustanovení XXXXX jakožto oprávněné úřední osoby došlo na základě záznamu čj. UOOU-05284/19-19, který byl řádně vložen do spisu. Obviněný by se tedy o této skutečnosti dozvěděl v případě uplatnění svého práva nahlédnout do spisu, k čemuž byl ostatně vyzván přípisem čj. UOOU-05284/19-18 ze dne 11. května 2020. Jedná se tudíž o opožděně podanou námitku, k níž nelze přihlédnout. Přesto odvolací orgán z věcného hlediska uvádí, že k důvodem k ustanovení XXXXX jakožto oprávněné úřední osoby byla dlouhodobá pracovní neschopnost původně ustanovené úřední osoby. Nepodloženým je pak tvrzení, že se XXXXX (míněno osobně) „dlouhodobě negativně vymezuje proti zveřejňování soudních rozhodnutí“, neboť se zjevně vulgární diskuze na webových stránkách XXXXX nijak neúčastní, protože obsah těchto stránek zcela objektivně nevypovídá ničeho o jeho poměru k věci. Obviněný se navíc mylně domnívá, že v tzv. „kauze XXXXX“ byla předmětem sporu otázka zveřejňování soudních rozhodnutí. Námitka podjatosti tedy je konstruována natolik účelově, že by neobstála ani v případě včasného podání.

[25] Dále odvolací orgán po celkovém přezkoumání neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně žádná pochybení způsobující nezákonnost rozhodnutí. Zejména se mu jeví jako přiměřená výše pokuty vyměřené při samé dolní hranici sazby. V této souvislosti zvláště uvádí, že správní orgán prvního stupně při stanovení sankce správně přihlédl, jako k okolnosti zvyšující závažnost jednání, zejména k tomu, že nebyla provedena řádná náprava závadného stavu ani po upozornění ze strany Úřadu, přičemž obviněný ve svém sdělení ze dne 10. března 2020 účelově uvedl opak.

[26] Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 19. srpna 2020

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů
předsedkyně
(podepsáno elektronicky)